

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 7

Dissabte, 16 de desembre del 1978

Preu: 25 pts

Editorial **Una nova carretera per anar més de pressa**

Als granollerins, que per una impossibilitat física ja no podem viure a tots els barris de la ciutat ens voldríem recomanar un exercici meitat físic, meitat intel·lectual, d'enquesta. Tots els exercicis són sans, aquest, però, és saníssim. Fariem cultura, fariem cames. I si coneguéssim alguna cosa nova fariem ciutat. Si algú ho ha fet ens donarà la raó. Pregunteu, pregunteu...

Som-hi! Anem cap el pont sobre el Congost. A la confluència dels Carrers de Rec, Roger de Flor i Torras i Bages, arribaríem a la Plaça rodona sense nom (del bolet, de les trompades, de les pedres, potser?) Deixem-la. Passaríem la riera, si podem... Ui! no la veurem pas, però si fa sol i l'aire ens fós favorable ens la trobaríem al nas. Com put la riera! Deixem-la també. Quan seríem a l'altra banda segons a quina hora hi anéssim ens trobaríem amb un tràfec babèlic. Veuríem que la gent i els cotxes van a Canovelles i tornen carre-

gats del mercat. Si se'n compren i venen de coses! Continuem com si anéssim a l'Estació del Nord Passaríem per davant de la fàbrica del sabó... No, no us espanteu. Com que seria diumenge no hi treballen i el nostre nas no ens descobriria pas que allà hi ha química. Deixem-la també. Quan fóssim a punt d'enfilar la carretera que puja a l'estació, plena encara de martiritzats plàtans d'ombra, veuríem, oh miracle!, un sot immens, ample com una boa que vulgués fer cau sota la via del tren. Un altre sot! pensariem: No, no us poseu cap pedra al fetge, no és pas definitiu. No és sòlid. És viu. Es mou. Evidentment i malgrat ser molt profund, no és cap estacionament subterrani, ni sembla intentar de sortir al sot de la Plaça Barangé. En tot cas arribaria a Austràlia, així n'és d'arrelada i feixuga la via del tren. Tampoc és així, deixem-la també i mirem, si podem, més enllà, passat la via, entre Finsobe i la Terra Alta. El sot-boa continua amunt,,

serpentejant, rostos i torrents enllà, fins lluny, allà on no hi pot arribar la nostra mirada d'esglai.

Si ho preguntéssim, ens dirien que és el traçat d'una nova carretera. Una carretera, ens diuen que, per salvar el pas a nivell que hi ha a la Carretera de Caldes, comunicarà definitivament Finsobe amb el Centre, enllaçant Canovelles, Lliçà d'Amunt fins a Caldes. Serà, pensem, una nova forma de capitalejar de Granollers. Una forma moderna d'imperialisme comarcal: Caldes, Sant Feliu de Codines, Sentmenat queden a l'abast de Sabadell. I si d'aquesta forma abastéssim aquestes viles, nosaltres...?

Això ens intriga.

Pregunteu als vells del barri, asmàtics de fària, i entremig d'una voluptuosa fortor de caliquenyos ens explicarien moltes coses, en saben moltes:

L'idea d'aquesta carretera és antiga, data, dirien, dels temps de la República. El fet és que fa vint-i-cinc anys que se'n parla. Uns altres us dirien que el projecte va ser aprovat (arrancat d'aprovació, matitza un tercer), per la Diputació de Barcelona durant els darrers dies de l'interregne entre en Samaranch i l'arribada d'en Tarradellas. Des d'aquí us explicarien com un bon dia del mes de setembre, la Vanguardia de Barcelona publicava una nota en la qual deia que les obres de construcció de la nova carretera quedaven ajornades «sine die». Un quart interlocutor, saberut com un gra de blat i petit com un gra de mill, ens diria que això hauria passat perquè el Sr. Tarradellas, va clavar un cop de sabre, perquè hi havien uns propietaris que pledejaven amb la Corporació per causa que la boa-sot, en segons quins llocs, feia massa corbes i els ajeia els sembrats o el que fós. Si de tot això en parlessiu en algun indret potable, que encara en queden, també us convidarien a fer la queixalada amb llonganissa casolana i un bon gallet de vi terral, que si la boa-sot ho permet encara en colliran l'any que ve...

Aquí comença el sot - boa

Segueix a la pàg. 3

Nadal a "la Caixa"

L'obsequiem amb música.

El millor d'en Serrat en català.

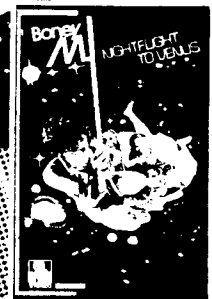
Una antologia única de Joan M. Serrat, des de 1966 fins a 1978.

Música al ritmo de hoy.

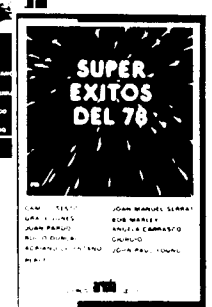

El último disco de Boney M. Lo mejor de la música de discoteca.

Un cant a la natura.

Vivaldi va aconseguir copsar tota la força canviant de la natura i la va expressar amb música. Un classic.

Lo Mejor del 78.

Camilo Sesto, Rocio Durcal, Angela Carrasco, Bob Marley y un largo etc. de famosos.

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Es busca President

Els Socis del Casino diuen prou hipoteques

En arribar l'últim mes de l'any, el desembre, els granollerins que militen a les entitats culturals i recreatives, es troben, per tradició, convocades a les reunions que se'n diuen ordinàries de Socis que marquen els Estatuts en les que els directius normalment informen del que han realitzat en el transcurs dels onze mesos que han actuat. Diumenge passat, en el ja famós Casino - Club de Ritme va celebrar-se una d'aquestes reunions que, per cert, hem de remarcar que l'assistència fou nombrosa i molt interessada en volguer arreglar el futur desenvolupament d'aquesta modèlica societat, sobretot en anys ja força llunyans, perquè actualment de model de societat cultural i recreativa, res de res. Durant els quatre últims anys, solament s'han fet desgràcies econòmiques milionàries amb la intenció de fer-hi millores, com és la famosa Discoteca, que només ha servit per apartar el soci i familiars de la societat, i ara per arreglar el dèficit sembla, segons la

Junta, ho té de salvar el joc d'apostes anomenat Bingo.

No ens volem allargar fent comentaris, però hem de dir-vos que, en aquest «show» de Reunió general, després d'unes tres hores d'escoltar preguntes i respostes va acordar-se nomenar una Comissió per estudiar la situació de la veterana Societat granollerina i amb l'encàrrec de «buscar un President». L'actual, juntament amb els demés membres directius, van prometre que continuarien en els seus càrrecs fins el primer diumenge de febrer. També va acordar-se, després d'una votació realitzada amb urna, que el Carnet de Soci fos de tres-centes pessetes.

L'acord final, pres a peu dret, fou el de denegar, de moment, una nova hipoteca.

Esperem que amb tants mils de granollerins que té la ciutat es trobarà el President que es busca i necessita el Casino - Club de Ritme, un patrimoni de la ciutat.

Concurs Dibuixos Infantils

Com ja fa una colla d'anys, la Societat Coral Amics de la Unió, en motiu de les festes de Nadal, ha convocat un Concurs de dibuixos infantils nadalencs, en el que poden enviar-hi les seves obres tots els nens i nenes, de 6 a 14 anys.

Els participants, tenen de posar el seu nom i cognoms, l'edat que tenen i el Col·legi que van. Tots els que hi participin seran obsequiats i l'Exposició dels dibuixos serà inaugurada la Diada de Nadal, a les 12 de migdia.

Aquest Nadal podríem cantar:

Llum, Llum, a la ciutat

Diem llum, llum, a la ciutat, perquè fa temps venim observant que tantes i tantes faroles que tenen la missió de donar llum, a les nits, o fan de forma molt fosca... Apro-

ve de 1.ª pàgina

Una nova carretera

per anar més de pressa

Us hauríeu, però de malfiar d'aquest acolliment, fer una marrada i, de l'Estació del Nord estant, agafar el camí de Lliçà i anar vorejant fins a veure el traçat terrós de la boa-sot quan passa sota l'autovia de l'Ametlla del Vallès. Si això ho haguéssiu fet durant els darrers dies de Novembre d'enguany hauríeu tingut l'ample goig de veure, per sota la carretera de l'Ametlla i des de les feixes de Can Passasserres, el cel de Lliçà d'Amunt, flonjo i tebi com la panxa d'un conill.

Tot això vol dir que les obres continuen. El plet sembla que s'ha arranjat. I que aviat ràpids com el vent anirem de Granollers a Caldes sense respirar.. I si no hi ha res de nou entremig, vull dir un mal cop o una topada, que Sant Antoni ens guardi, arribarem a les envistes de l'altre Vallès però ens haurem perdut la joia de parlar-ne.

Definitivament tot això decau. No perquè no sigui bonic, sinó perquè això ja és vell.

Us proposaríem de tornar a peu i tornant a seguir les ones de la nova carretera veuríeu Granollers a certa alçada. Granollers ja és nou però ja lleig.

fitem l'ocasió d'aquestes festes, per demanar a l'encarregat municipal, de fer funcionar les faroles del llum, faci netejar els pàmpols i segurament el Nadal, Cap d'Any i Reis, i sobretot els carrers seran més ben il·luminats.

Joan de Sagarra en el Museu

En motiu de la presentació de l'Exhibició Peces de Museu que s'obrirà avui, dia 16, a les 7 de la tarda, el Delegat de Serveis de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, Joan de Sagarra, donarà una conferència sobre el tema «Els Museus, avui».

Cartells de Teatre

Durant aquestes festes podrem contemplar una curiosa exposició de cartells anglesos i nordamericans, en el Museu de Granollers, que s'inaugurarà avui dissabte. Aquests Cartells de Teatre són d'ençà de finals del segle passat i són presentats pel Centre Comarcal del Vallès Oriental.

Torrabadell, exposa

A la Sala de la Caixa de Sabadell, el pintor Torrabadell, durant aquestes festes nadalencs exposarà una mostra de la seva obra com aquarellista.

No dubtem que la seva exposició serà molt visitada i esperem que novament obtindrà un bon acolliment.

Concert de Nadal, a Palou

El proper dia 7 de gener, a les 5 de la tarda, la gent musical de Granollers, tindrà l'ocasió d'escoltar un Concert de Nadal, per l'Orfeó Badaloní que interpretarà Cançons d'arreu del món i Cançons de Nadal, sota la direcció d'Esther Martells.

Felicitem als organitzadors per l'encert de fer arribar la música en aquesta popular barriada que sembla un xic marginada de la vida de la ciutat.

PlaçaGran

Director: Joan Barcon i Prevostl
Redacció: Arian Botey, Josep Cardús, Manel Clot, Joan Colomer, Josep Comas, Lluís Diumaró, Josep M. Farnés, Josep Garrell, Esteve Sala, Lluís Tintó.

Col·laboradors: Lluís Bauxell, Pere Canals, Carme Garrell, Ramon Munné, Vicenç Oliveras, Francesc Sala, Esteve Sarroca, Martí Suñol.

Corrector: Jaume Camp
Disseny: Amador Garrell
Administració: Montserrat Ponsa
Imprimeix: Gràfiques Garrell

Seguint el fil de la qüestió, arribem al CROSS POPULAR, fa uns dies, ens convocaren a una roda de premsa per donar-nos a conèixer l'esdeveniment, també dies passats des d'aquestes pàgines, n'oferiem informació, el que dèiem després, és completament vàlid, amb el que ens presentaren, el pensament d'aquest cronista i la línia dels representants dels partits polítics, són paral·leles, i ens oferiren la seva visió del que té de ser l'esport, i que per aquest motiu obrien foc amb la MARXA POPULAR DE GRANOLLERS per al dia vint-i-quatre, que començarà a dos quarts d'onze amb sortida i arribada a la Zona Esportiva Municipal, concretament junt les pistes d'atletisme, no cal dir que tot Granollers està convidat a participar-hi.

Seguint amb el tema, els representants dels partits polítics, que n'eren del PSUC, CDC, PSC i UDC, ens parlaren de futures mobilitzacions, parlaren d'aconseguir un esport millor, i arribaren a la conclusió que a Granollers funcionaven prou coses, que es poden aprofitar, però que es tindria de fer un capgirament gairebé total, quan l'Esport es traspassi a la Generalitat, quan existeixi l'Autonomia, quan algun d'aquests partits polítics arribi a l'Ajuntament, serà el moment del canvi, entretant hem d'esperar, però per favor no ens asseiem a la porta. comencem a marxar.

Concurs de Pintura ràpida

Organitzat per l'Agrupació de Pares de Família i Grup Sardanista i d'Esplai, s'ha convocat pel dia 7 de gener, en motiu de les Festes de Sant Julià, de Palou, el III Concurs de Pintura Ràpida amb les següents Bases:

Tema: El tema obligat serà Palou i els seus contorns, en tots els seus aspectes i enfocaments.

Concursants: Única categoria general per a tots els artistes locals i forans.

Procediments: Les obres podran ser realitzades amb qualsevol procediment. Seran admesos els fons a un sol color.

Presentació: La mida de les obres serà, mínim el 10 Paisatge (55 x 38 cm.) i màxim el 40 Paisatge (100 x 73 cm.). Els concursants presentaran les seves teles, cartró, paper o fusta, on es realitzaran els treballs, al Centre Parroquial (Plaça de l'Església), a les 9 hores del matí, per ésser segellats i registrats pel concurs.

Concurs: Es començarà a les 9 i s'acabarà a les 14 hores del mateix dia. Les obres es dipositaran, mitjançant rebut, a l'esmentat Centre.

Veredice: El jurat estarà format per persones de reconegut mèrit artístic i començarà a actuar des del tancament de la recepció de les obres. El veredicté serà públic i inapel·lable.

A les 16 hores s'efectuarà el lliurament de premis.

Exposició: Es celebrarà al mateix Centre Parroquial. Les obres podran ésser venudes segons el preu assenyalat pel mateix autor.

La clausura serà el dia 21 de gener a les 20 hores. Quant a les obres que no siguin retirades en el termini de 30 dies després de celebrada l'exposició s'entendrà que l'autor renuncia a la seva propietat, podent l'Agrupació disposar-ne lliurement.

PREMIS

Primer Premi: 15.000 ptes. Cedit per l'Excel·lentíssim Ajuntament de Granollers.

Segon Premi: 10.000 ptes. Cedit per Caixa d'Estalvis de Sabadell.

Tercer Premi: 5.000 ptes. Cedit pel Banc de Granada.

Especial d'aquarella: 5.000 ptes. Cedit per Hostal del Vallès.

Les obres premiades quedaran de propietat de l'Agrupació.

Aquí hi ha un premi

Pot ser el vostre.
Del
19 de desembre
al
6 de gener
podeu guanyar milers de
premis tot coneixent
"Granollers
i els seus voltants"

Si sou
una persona afortunada
i teniu bones mans
podeu passar
un cap de setmana
a París...
tots dos sols!

Demaneu les vostres butlletes on vegeu el distintiu UBG. En comprar als establiments de la Unió de Botiguers de Granollers tindreu la possibilitat d'obtenir uns atractius premis immediats. Totes les butlletes tenen premi. Rasqueu la vostra butlleta i bescanvieu-la tot seguit!. Fins al 12 de gener podeu passar a recollir els premis per les oficines del Banc Industrial del Mediterrani a Granollers. Les regles de joc les té dipositades un Notari.

Quan recolliu la vostra butlleta assegureu-vos la bona sort. Aquest són alguns dels premis més "recomanables":

- Un viatge a París per a dues persones.
- o butlletes UBG, premis immediats amb 5, 10, 15 i 20 butlletes
- o un televisor TELEFUNKEN PALCOLOR
- o una nevera SUPER SER
- o un rellotge SEIKO
- o una ploma i un bolígraf PARKER xapats en or
- o un parell de sabates KICKERS a escollir

Sabem que us agradaria molt fer una passejada pel Sena. Si acompanyeu el vostre fill a conèixer "Granollers i els seus voltants" és ben possible que hàgiu de preparar les maletes. Als establiments UBG us n'informaran més àmpliament. Bon Voyage.

La vista és la que treballa

A la capçalera de la crítica de la secció de «Teatre» hem llucat la frase: «A sants i a minyons no prometis si no *els hi dons*».

Aquesta combinació de pronoms febles *els hi*, malauradament tan usada per tothom, ens permet avui de fer el nostre breu comentari gramatical.

Cal recordar que a l'esmentada combinació el pronom *hi* ocupa indegudament el lloc dels acusatius *el, la, els, les ho i en*.

Uns exemples ens ho aclariran. Si volem dir:

Dono el llibre als nois. Forma incorrecta: *els hi dono.* Construcció bona: *els el dono.*

Dono la carta als nois. Forma incorrecta: *els hi dono.* Construcció bona: *els la dono.*

Dono els diners als nois. Forma incorrecta: *els hi dono.* Construcció bona: *els els dono*

Dono les flors als nois. Forma incorrecta: *els hi dono.* Construcció bona: *els les dono.*

Dono això als nois. Forma incorrecta: *els hi dono.* Construcció bona: *els ho dono*

Dono dolços als nois. Forma incorrecta: *els hi dono.* Construcció bona: *els en dono.*

Com podeu observar, la forma incorrecta *els hi* la fem anar a tort i a dret, ja sigui per hàbit, per manca d'estudi, per comoditat d'expressió, etc. Cal, doncs, que ens esforcem a posar més atenció quan hàgim d'utilitzar combinacions de pronoms febles.

A la frase que, avui, ocupa la nostra atenció, hem d'assenyalar que no sols sobrava el pronom feble *hi* sinó que, a més a més, s'havia suprimit el pronom *els* abans del temps verbal *prometis*. Per tant, la frase correcta és: «*a sants i a minyons no els prometis si no els dons*».

Aprofitem aquesta avinentesa per a recordar, en allò que fa referència a l'ús de combinacions de pronoms febles, que moltes persones no saben mai quan cal usar *li* i quan *l'hi*.

Li és un sol pronom. En canvi, *l'hi* és una combinació de dos pronoms.

Posarem uns exemples. *Dóna-li una pesseta; porta-li cafè; torna-li el llibre.* En aquests tres casos, el pronom *li* es refereix a una persona determinada; per tant, a ell o bé a ella.

Però si en aquestes oracions suprimim els noms *pesseta, cafè i llibre*, llavors haurem d'escriure *l'hi: dóna-l'hi; porta-l'hi i torna-l'hi*.

Més exemples: *El nen demana una pesseta: dóna-l'hi (l'hi = pesseta i nen); Diu la mare que vol cafè: porta-l'hi (l'hi = mare i cafè); no has tornat encara el llibre a la Biblioteca: torna-l'hi (l'hi = llibre i biblioteca).*

Hem de remarcar també que *l'hi* es pot escriure *la-hi*. Exemple: *encara no ha rebut la carta: trameteu-la-hi*. Però, segons mestre Fabra, tan correcte és, en casos semblants, *l'hi* com *la-hi*. I a més a més, *l'hi* té l'avantatge d'estar més d'acord amb el parlar corrent.

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

Suite Bufa i la subversió conceptual

La imatge és real o bé ens confon?

l'Husió real o fals informe?

El meu llenguatge ja no imita el món
sinó que amb mots ben lliures el preforma.

J. Brossa

Pròleg

Poca gent s'ha aturat a pensar que la realitat no és Una ni Única, sinó subjectiva i ambigua. Per tant, molt més subjectiva serà la manera de llegir-la i transformar-la, i més vàlida encara la presència de la no-mimesi en la seva representació. Una gran majoria dels espectadors de les mostres artístiques (cinema, música, teatre, pintura, literatura, etc.) espera, encara, la presència d'elements i situacions identificables, reals, comprensibles, sobretot lògiques, i per tant, digeribles. Quan una obra surt d'aquesta norma (l'establishment cultural ja s'ha encarregat de fer-ne norma), es produeixen els grans esveraments. La sensació de presa de pèl es dona tan sols quan una cosa no s'entén i, de passada, es menysprea (fàcil solució emprada per més de quatre savis). Qui surt de la norma, queda instantàniament excomunicat. Dissortadament, «Suite Bufa», a part comunicada, ha quedat encallada, poca gent l'ha païda, tal com es veia venir.

Història

La poesia escènica d'en Brossa es situa al nivell de les obres maleïdes, tan característiques de molts moviments d'avantguarda, lligant amb els orígens dels poetes «maudits» francesos del s. XIX, i passant per tota la tradició surrealista, tan important al nostre país. Tota l'obra de Brossa, des dels inicis de «*Dau al Set*», és una recuperació i continuació a la postguerra, de la tradició avantgardista d'abans de la guerra; una connexió, sobretot, amb el surrealisme històric (anys 20 i 30), gràcies a l'amistat que mantenia el grup amb Joan Miró i J. V. Foix, representants de l'esperit modern dins el camp de la pintura i de la poesia, respectivament. Aquesta connexió amb el surrealisme ajuda a comprendre alguns dels fets fonamentals de l'obra de Brossa; però amb tots els qualificatius (sempre parcials) amb què s'ha intentat definir el seu teatre —teatre de l'absurd, de signes, surrealista—, no s'ha exhaurit les possibilitats d'interpretacions i de lectures.

Subversió conceptual: Suite Bufa

La possibilitat que hem tingut de veure l'escenificació d'una peça de Brossa, significa un esdeveniment, tan pel propi valor intrínsec de l'obra com per les poquíssimes vegades que ens és possible de fer-ho. Tanmateix la sorpresa ha estat grossa. Quan l'argument de l'obra és no-lineal, i les situacions es basen en una realitat no-objectiva, es produeix la sorpresa i, sovint, el refús.

«Suite Bufa» (1966) és una obra on la literatura i la música van totalment lligades, i es complementen. La música de Mestres Quadreny és una mostra important del compositor, tan vinculat a Brossa. Els aspectes musicals estan limitats al piano, però explotant totes les seves possibilitats: des de «tocar» el piano fins a tocar les cordes o picar-les amb bastons, o utilitzar una gravació on s'hi enregistrava el que estava tocant. Cal remarcar la forta càrrega conceptual que comporten aquestes situacions: la duplicitat de l'acció en el mateix moment i al mateix lloc, o les interferències fetes amb el micròfon. Veiem com les formes d'expressió, així com els propis mitjans, van evolucionant: els nous llenguatges comporten nous mitjans.

Quant a la part literària, l'obra és una quasi-antologia dels trets poètics més característics de Brossa. L'aparició del confetti, els personatges travestits (com la breu aparició-sorpresa del propi Brossa), que recorden les experiències tipus Frégoli, les converses quotidianes sense sentit de personatges del carrer passejant per l'escenari —que ja havia sortit a la seva poesia, «*Diàleg*» (1959): «—I per què? —Perquè sí, home; perquè va succeir aquell fet tan trist—», o els personatges que es canvien de vestit, etc.

Tots aquests elements formen les parts d'un tot molt coherent, d'un discurs unitari. L'autor agafa retalls de la realitat —passats pel sedàs subjectiu—, per a embastar les seves peces, i així basteix l'estructura «narrativa». La càrrega conceptual de moltes situacions sobrepasa les solucions purament plàstiques, representatives de la idea. L'espai escènic no és espectacular, sembla pobre: es fan servir els elements justos i necessaris per a vehicular la idea, l'escriptura. Possiblement, la solució plàstica que més va agradar, va ser el joc amb les bombetes de colors, la cosa més destacada estèticament.

Amb «Suite Bufa», hem tingut l'oportunitat de veure un espectacle total, dels que se n'acostumen a fer pocs i a agradar menys, i mostra d'una de les experiències artístiques més importants de la postguerra.

Epileg

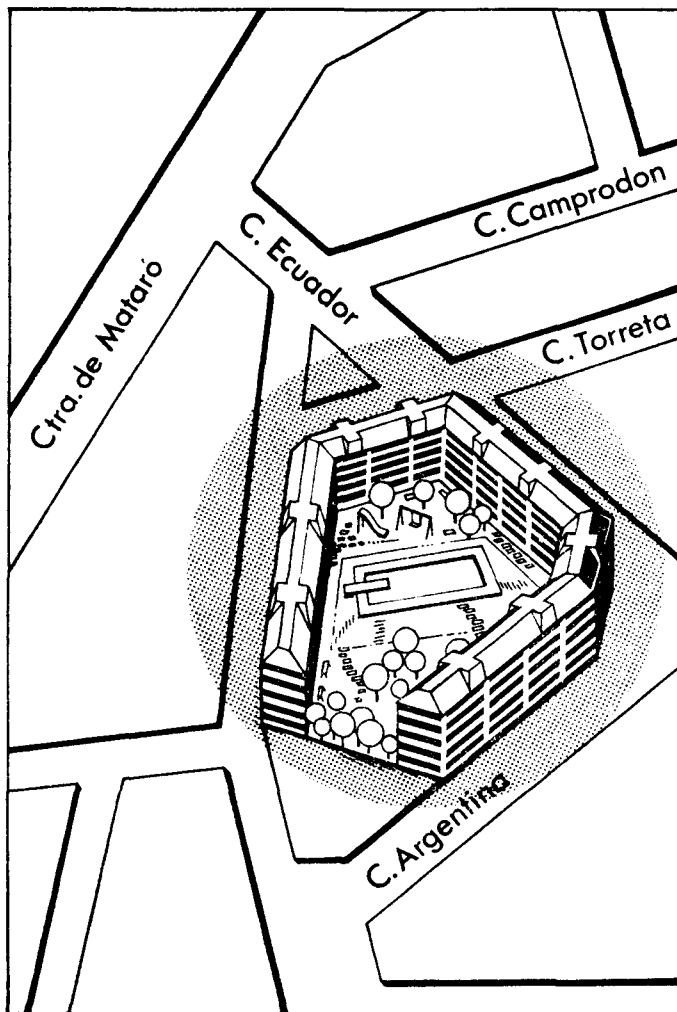
Algú es va escandalitzar en veure la ballarina amb sabates, la cantant ajupida sota el piano, en Brossa amb barbes i bigoti, la ballarina munyint el piano, o el pianista plegant un llençol?

MANEL CLOT

c. Ecuador, cant. Torreta-GRANOLLERS

PISOS GESTA *

Es distingeixen per
una acurada construcció
i per la qualitat dels seus acabats.

- * 4 HABITACIONS
- * 1 HABITACIÓ dels mals endreços
- * MENJADOR-ESTAR: Amb accés directe a l'exterior, terra de marbre a tot el pis, llar de foc.
- * 2 BANYS COMPLETS: Amb sanitaris de color, griferia d'importació.
- * 3 TERRASSES.
- * CALEFACCIÓ: Central a totes les dependències i comptador individual de consum.
- * PARKING, piscina, parc infantil i local de guarderia, inclosos en el preu del pis.
- * 11 VEÏNS per escala.

INFORMACIÓ I VENDA:

En el mateix edifici tots els dies laborables de 4 a 6, dissabtes de 4 a 6, diumenges de 11 a 1 del matí.

A les nostres oficines tots els dies en hores laborables.

***GESTA**

Plaça Caidos, 23 T. 870 11 12 - GRANOLLERS.

Granollers d'on vens, Granollers on vas

La nostra vila ha sofert en les cinc darreres dècades, una notable transformació, de l'extensió urbana de les zones d'exàmpia dels anys vint, principalment constituïdes pels carrers de cases de planta baixa, o de planta baixa i un pis, amb eixida al darrera, del que en son exemple els carrers sorgits en aquella època, hem passat en el transcurs d'aquest període, i en diferents etapes, a les construccions actuals de cases de pisos, amb agrupament en un sol edifici d'un variat nombre d'habitacles.

La presència de les noves construccions, dona una imatge diferent a la nostra ciutat, considerats aïlladament els edificis construïts darrerament rerebant el caire de ciutat de la nostra vila, però aquesta primera impressió, queda menyspreada pel que suposa d'encaïriment en el nivell de la qualitat de vida a la ciutat.

La «Gratacelitis» ens ha agafat massa fort, hem passat d'una banua a l'altra. L'existència d'unes Ordenances Municipals d'edificació que tomenten la densificació urbana, l'invent dels edificis singulars, la «guerra del pam quadrat», ens estan portant a un desmillorament notable de la vida ciutadana. Les vies urbanes se'ns fan estretes, darrerament la manca de terrenys destinats a construir-hi edificis públics, fa que quan en pretenem construir un, s'hagi d'emplaçar als afores del nucli urbà amb les pèrdues de temps i energies que el fet comporta.

L'escassetat d'espais verds i d'esbarjo fa que s'envaeixin zones de bosc i prats privats en els termes municipals veïns, d'això en tenim exemples pintorescs.

Sorgeixen per tot arreu urbanitzacions de ciutat jardí, unes legals, les altres en diuen clandestines, però unes i altres responen a la necessitat de la gent de fugir de les ciutats, més o menys planejades, més bé o més malament, però sobretot, poc respectades urbanísticament parlant. Les famílies amb mitjans econòmics més elevats traslladen la seva llar a les zones de ciutat jardí més properes, mentrestant el centre de la ciutat es suburbitza, i només serveix per anar-hi a guanyar diners, no per a viure-hi.

Sortosament, aquest és un procés que tan sols comença. Encara hi som a temps d'ne redreçar l'itinerari.

Per això cal una política Municipal d'urbanisme, que principalment vetlli pels interessos generals, guardant el legal i degut respecte als interessos de grup. És absolutament necessari restablir l'equilibri urbanístic, endegant una decidida tasca d'obtenció de sòl Municipal, emplaçar els equipaments necessaris distribuïts pels barris, habilitar zones d'esbarjo i verds públics, recuperar per a espais col·lectius, terrenys procedents del canvi de l'ús del sòl.

L'actual Llei del sòl i Ordenació Urbana és una eina formidable per a aconseguir-ho, no obstant i això, aquesta no ha d'ésser una tasca imposada, sinó esperençadament i responsablement assolida per tothom, si és que de veritat volem fer la «feina ben feta» i honor al lema de «Granollers vila oberta».

ciutadà

Comentaris d'urgència Caure malalt en un dia de festa

No siguem aprensius i confiïem en no caure malalts un dia de festa.

Procurem fer-ho, si cal, un dia feiner. Quan tots els metges són al seu lloc de treball, amb la bata blanca posada. Quan els d'assistència domiciliària tenen la cartera de mà a punt, amb l'aparell d'auscultar, i el de mesurar la pressió, i tots els que calguin, ben preparats; i esperen l'avís per tal d'acudir diligents al capçal del llit del malalt. Quan les farmàcies properes són obertes amb el venedor darrera al taulell. I quan l'infermera, el practicante, l'ATS —poseu-li el nom que més us agradi—, ja té la xeringa dedicada a punxar.

Sobretot no siguem tan impertinents de posar-nos malalts un dia de festa. Quan la ciutat és un desert en serveis d'assistència i només hi ha un sol metge per a tots els possibles malalts domiciliaris i d'ambulatori. Un sol home abnegat que no dina, ni sopa, ni respira, ni llegeix el diari, però que no pot arribar a veure els malalts que l'esperen.

Ara, que venen plegats molts dies de festa, elevem la nostra veu a tots els directores, inspectors, Ministeris, autoritats, i funcionaris de tota mena, per tal de dir-los —bé prou deuen saber-ho— que els malalts d'una població de 40.000 habitants no poden ser atesos només amb un metge. Per tal de demanar-los que adoptin mesures i estalviïn, a tantes famílies, hores d'inquietud i d'angoixa.

Si fossim gent disciplinada potser n'hi hauria prou amb una ordre molt concreta: «Prohibit posar-se malalt en dia de festa». Però som un país de gent esquerpa, desordenada, obcecada i sense miraments, i tenim el vici de caure malalts sense planificació prèvia.

Caldrà, doncs, planificar l'assistència.

La situació és realment perillosa. No posar-hi remei és un pecat d'omissió tan temerari, com ho és, d'obra, caure malalt un dia de festa.

C. U.

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

el setmanari que tothom llegirà

Pastisseria RIBERA

Us resoldrà els vostres Obsequis d'Empresa
I compromisos personals, amb creacions
de prestigi i Paneres de pura artesania

RELACIÓ DE LOTS

Lot Blau	875 ptes.
Lot Rosa	1.325 »
Lot Verd	1.725 »
Lot Diplomàtic	3.650 »

RELACIÓ DE SAFATA

Safata R-1	1.975 ptes.
Safata R-2	2.250 »
Safata R-3	3.475 »

RELACIÓ DE PANERES

Panera n.º 1	4.750 ptes.
Panera n.º 2	5.800 »
Panera n.º 3	6.925 »
Panera n.º 4	16.250 »
Panera Super - Especial	22.075 »

Podem confeccionar-vos el Lot o Panera que ens suggereixi

Tots els gèneres que utilitzem són de primeríssima qualitat

Confieu-nos els vostres encàrrecs i obsequis
tindran el segell de qualitat de

Pastisseria RIBERA, la seva pastisseria

Plaça Porxada, 27

Telèfons 870 20 86 i 870 21 32

GRANOLLERS

som

**Auto-Escola
CANO**

avlat ens coneixerà per

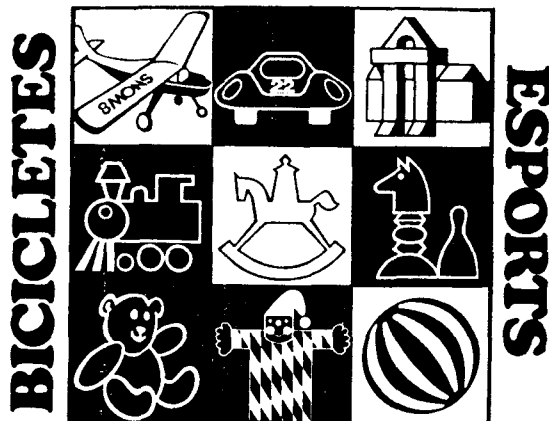
**Auto-Escola
SCALEXTRIC**

locals climatitzats · sala de biblioteca ·
bar · música ambiental · sala de teòriques
cabines electròniques

PREUS POPULARS

Passelg de Colom, 29
aviat, una nova secció al
Carrer Roger de Flor, 57
GRANOLLERS

JOGUINES

SASTRE

PL Perpinyà, 15
Tf. 870 54 50

Granollers

Nadal... Reis...

Anticipeu les compres

Visiteu les nostres exposicions

Reserveu els encàrrecs

SASTRE Plaça Perpinyà, 15 - Generalíssim, 5

Esports

D'un Cross organitzat

Demà diumenge, dia 17, tindrà lloc el «CROSS CIUTAT DE GRANOLLERS» en la seva XII edició.

Aquesta competició, que vàrem anunciar, és una prova ja clàssica en el calendari de competicions atlètiques, la mateixa acollirà en aquesta edició uns dos mil participants, que es distribuïran en tretze carreres i catorze categories, que entre tots ens poden donar un bell espectacle.

La competició, tindrà lloc a partir de les deu del matí que es donarà la primera sortida, per acabar amb la prova que en podríem dir «gran» que començarà pels volts de les dotze del migdia.

El CROSS CIUTAT DE GRANOLLERS, podem dir que n'ha passat de totes, el seu precedent, fou una cursa pedestre entre La Garriga i Granollers, les dificultats que representava aquell recorregut, aconsellaren canviar, i el canvi, es féu a «lo grande», es transformà en una cursa internacional, amb noms de prestigi i amb tot el muntatge que requeria. Actualment, entre la crisi, i que tal vegada s'havia desfasat, s'ha tingut de fer marxa enrera, i deixar-lo en uns límits regionals, no obstant, és sobretot el problema econòmic el que ha fet perdre la internacionalitat al nostre Cross.

En tocar aquest aspecte econòmic, no és ja tan sols per donar compte del perquè de la situació d'aquesta competició, sinó del atletisme local. Tenim unes pistes magnífiques, de les millors d'Espanya, però certament infrautilitzables, l'Atletisme, és un esport que no mou gran nombre de socis i per tant no mou les apetències d'un càrrec, ha passat l'època en que ser President vestia, i fins i tot l'Atletisme n'ha viscut d'aquesta època. Tenim unes pistes, tenim un Club, però tenim un esport anèmic, podríem dir que per deficient organització, que per falta d'entrenadors i monitors, o bé per in comoditat, però no els diners en aquest cas és essencial, ja sabem que es pot dir que tan sols la conservació de les instal·lacions és prou cara, però més car és no treure'n rendiment, i això tot pensant en els crèdits contrets per finançar la construcció, i en un moment en que es diu que l'Administració es farà càrrec dels deutes dels municipis, veurem com queda, perquè els crèdits contrets, no són tècnicament municipals, i per tant ens els tindrem d'amortitzar.

J. COMAS

Telèfons d'Urgència

Policia Municipal	870 05 11
Guàrdia Civil	870 00 68
Bombers	870 11 72
Parada Taxis	870 10 28
Funerària	870 00 89
Hospital	870 24 00
Policlínica	870 61 00
Metges d'urgències de la Seguretat Social	870 01 91
Ambulàncies	870 00 92
"	870 78 61

Gavineta xafardera

(1) LA CASA

Ja estava tipa de volar pel damunt del Mediterrani; de llançar-me a l'aigua en perfecte «plongeon» amb la sana intenció de caçar un peix per al meu esmorzar, i malgrat la meua habilitat i agudes visual, treure sovint una ampolla de detergent, una pell de plàtan, o coses pitjors.

Vaig pensar: «Una gavineta com jo necessita aires purs i nets, aigües clares, peixos bons». La meua decisió fou heroica: «Remuntaré el riu que trobi més a la vora fins arribar a un llac, on tot sigui més clar. Seré la primera gavineta de llac!».

Segura de poder-me acostumar al nou ambient, vaig posar ales a la feina. Després d'examinar els tres o quatre rius que tenia més a prop, vaig llançar-me amunt pel primer que em va semblar, ja que tots eren prou fastigosos i pudents. «Més amunt trobaré aigües netes» pensava jo, satisfeta i feliç amb la meua rutinària idea.

Vaig remuntar una mica un riu: Merda. Vaig seguir un afluent, i la cosa no s'arreglava. Ja estava una mica cansada quan em va cridar l'atenció una immensa fàbrica, tota de metall lluent, que treia sabó per les xemeneies; i vaig decidir-me a deturar el meu vol allà a la vora, per descansar.

Era a una ciutat bastant gran, que vaig recórrer davant la mirada encuriosida dels coloms, que mai no havien vist un ocell com jo pel mig del poble. Vaig deturar-me prop d'un campanar, i als meus peüets tenia la que devia ésser la plaça més important de la vila. Una edificació molt curiosa, amb forma de porxos, estava al bell mig de la placeta, davant l'Ajuntament. Però uns edificis desastrosos havien destret tot l'encis que aquella plaça hauria tingut anys enrera.

Allà mateix vaig conèixer a Daar, un colom que se'm volia «lligar» captivat probablement pel meu aspecte, que ell trobava exòtic. Em va convidar a unes molles de pa, i després de recuperar forces tot fent petar la xerradeta amb el meu flamant amic, vaig anar a fer un reconeixement de la ciutat. Renoi! Quines construccions esgarrifoses! Quins desoris! Quin sot més gran! Per no avorrir-me, vaig engegar el ràdio-transistor que sempre porto penjat al coll: Malament. Al Mediterrani li resten vint-i-cinc anys de vida, així, pel broc gros. El petroli s'acabarà a començaments del segle XXI. Llàstima! No hi arribarem a temps. La Natura, tan sàvia, aconseguirà deturar la seva destrucció, tot suprimint el petroli, però el Mediterrani farà ja vint anys que serà mort. Ja he fet bé, ja, de fugir d'aquell abans estimat Mar. Cansada d'escoltar les bestieses d'aquests pretensiosos éssers que s'autoanomenen «humans», vaig tancar la ràdio i decidir de marxar lluny d'aquella vila. «Hauré de volar dalt d'una muntanya i fer-me amiga d'alguna àliga» pensava, quan de cop, vaig veure la casa.

Era una casa de pagès, corrent, normal, com totes. Amb un pou i dues figueres. No era la casa, però, el que em va cridar l'atenció. Era una estranya col·lecció de joves que, com formiguetes, puñulaven per aquell lloc, amb eines, pinzells, carretons, pots de pintura. Estaven rentant la cara i els interiors a la pagesia. Inspiraven confiança. També hi havia dos gossos, entremaliats i baladres.

—Què deuen fer? pensava, mentre m'hi acostava. Sóc una gavineta xafardera com poques, i per això, vaig deturar-me a la teulada a tafanejar.

—Aquesta habitació serà TOTA de color de rosa? —deia, esgarrifat, un noi altíssim.

—Aquesta cambra, va tota blanca amb les bigues negres —indicava una noia rossa que semblava manar bastant.

Poc a poc em vaig anar assabentant que aquella seria, ben aviat, la nova llar d'un nou matrimoni. Una jove parella que es casaven adés i que, com jo, cercaven un lloc tranquil, una mica apartat de la ciutat, per poder viure veient el camp, amb l'aire net i l'aigua bona. Vaig pensar: «Encara existeixen il·lusos. La contaminació els xuclarà i els absorbirà com a tots els humans». Però tants amics treballant allà amb ells, ajudant sense esperar res a canvi em feien pensar que no tothom cerca tan sols el propi enriquiment encara que sigui a costa de la destrucció del medi ambient, que és la pròpia destrucció.

Que encara existeixen amics que treballen pel gust de treballar, per donar un cop de mà als companys, amb la sola recompensa que aquella noia rosseta els dediqui un «gràcies» o un somriure.

I que l'autopista per una banda, el tren per l'altra, tot i semblant rodejar la tundra casa amb la intenció d'anar-la escanyant com un llaç escorredor, no hi tindrien res a fer.

El paisatge, vist de dalt, pareixia una gran extensió de tons grisos, amb una llampegant taca de coloraines brillants en un petit trosset del terreny, com si fos un pomot de flors enmig d'un camp de cendres. M'allunyava i sentia encara algun crit, cada vegada més fluix, més distant, més apagat pel vent que m'aixecava enlaire.

—Xaloc! Xaloc!

Mentre l'esmentat gosset prosseguia el seu joc sense fer massa cas dels crits, jo reprenia el meu camí cap unes aigües netes, però ara pensava:

—«He de tornar per ací. Per veure com els va a aquests nois, a aquest mig destruït poble, i a tota la seva gent.»

GAVINETA

El Comerç s'organitza

La Unió de Botiguers de Granollers està en marxa. Aquesta vegada ens han cridat per fer-nos sentir la seva veu. Ens hem trobat amb l'Alfons Aguilera, Jordi Arimany, Francesc Bellavista i Antoni Duran. Tots ells engrescats en aquesta tasca d'animació del comerç local. Creuen que s'han d'unir. Que junts tenen més força. I que per això ha nascut aquest embrió que ha d'esdevenir entitat quan aprovin els estatuts. Són joves. Han fet uns estudis i aquests els confirma que van pel bon camí. Han vist unes realitats com són que el mercat de Granollers ha perdut bona part del seu encant. El calaix se'n ressent. Veuen sorgir els fantasmes dels supermercats que els volen aigualir la festa. Tenen grans projectes.

En començar a parlar no saben per on encetar el tema. I d'un a l'altre es passen la pilota. Diques això, explica... I d'un a l'altre van temerosos a iniciar la seva història, fins que de cop i volta un diu que començaran pel que ells en diuen la seva filosofia. Es posen seriosos i em parlen que cal promocionar els establiments al detall. Que la idea que el botiguer és un intermediari ha estat promocionada pel gran capital, que organitza aquelles grans superfícies —els supermercats— i se n'emporten els beneficis a l'estranger. En canvi, el botiguer pot abaratir els preus, associant-se amb altres comerciants per comprar a un cost més baix, muntant una xarxa de distribució. Que volen influir fins i tot en l'urbanisme comercial.

Com podem veure, no s'hi posen per poc. Els seus ideals els vesteixen amb uns tuls i amb unes llumetes com si fos un aparador. Els comento que en l'assemblea que varen fer a la Casa de Cultura Sant Francesc algunes persones no ho varen veure massa clar. De seguida em contesten que aquell dia incidien uns fets que varen esverar el públic. S'acabaven de tancar uns tractes de construir un Hiper a Granollers, s'havien de fer unes gestions urgents davant la Cambra de Comerç i es tancaven les candidatures de representants locals a Barcelona. Tots aquests fets potser portaran la reunió cap a una situació d'atac per defensar-nos, quan aquesta només és una de les cares de la Unió de Botiguers. Em diuen que els agradaria que se'ls fes arribar aquesta crítica. Que estan oberts per rebre-la.

Quan aquesta conversa informal surti al carrer ja s'hauran constituït i tindran ja Junta de Govern. El dimarts, dia 12, al Majèstic, hi tindran l'Assemblea. Ells presenten una candidatura. També presentaran una campanya de cara al Nadal. En la promoció regalaran i sortejaran des de televisors en colors, neveres..., fins a viatges a París. És la primera campanya d'aquest tipus que es fa aquí a Catalunya. No volem entrar en detalls. Em parlen d'un camió que anirà donant tombs per la ciutat per tal de donar una imatge descentralitzada. També em parlen d'un concurs cultural de cara als infants, centrat en temes comarcals.

Estan engrescats i aleshores aquells dubtes inicials es fonen i no pararien de donar detalls, però de tant en tant un d'ells els para, retocant i intentant garbellar que només surti el més important.

Els parlo de l'impost de radicació. Em comenten que sembla ser que aquest impost només pot posar-se a ciutats de més de cent mil habitants i aquest no és pas el nostre cas. Però és que a part —diuen— seria totalment injust que un comerç del carrer Santa Anna o d'Alfons IV, pagués el mateix impost que una botiga del Passeig de Gràcia de Barcelona. El que cal és que facin les lleis ben fetes, després sí que en podran parlar.

Em remarquen que la Unió de Botiguers té una estructura ben diferent a les organitzacions que hi havia fins ara. Aquesta parteix de cada un dels pobles o ciutats i tots junts estan confederats amb la Unió de Botiguers de Catalunya. Un dels problemes que s'havien trobat i que està en vies de solució és que uns senyors havien legalitzat vint-i-quatre entitats locals amb les mateixes persones. Sembla ser que volien dominar aquests mercats i les Juntes. Han començat el diàleg i actualment va per bon camí.

Els parlo de les associacions de consumidors. S'hauran d'organitzar. Em contesten que a França, la legislació permet les associacions professionals sempre i quant hi hagi un mecanisme de control, que en aquest cas passa per les associacions de consumidors que estan presents en l'organització. Aquí encara no hi és, però esperen que aviat hi podran ser.

Una de les sorpreses que em vaig emportar és que en totes les entitats, associacions, inclús partits..., et trobes sempre amb un nucli de gent, que no direm que controla, però sí que pels mateixos motius porten una participació múltiple. No hi trobem aquest nucli. No vull entrar en si és bo o no. Però el que vull dir és que el fet que no ho sigui no vol dir que s'hagi d'etiquetar aquesta nova entitat. Cal tenir un respecte per aquesta nova associació que conviurà a partir d'ara en aquest Granollers pluralista. Per part nostra estarem a l'aguait i procurarem donar-vos informació.

JOSEP M. FARNÉS

Davant Pla General Aproximadament

Voldria referir-me, ni que fós de manera molt general, a la necessitat de la revisió i adaptació del Pla General d'Ordenació de Granollers a la nova Llei sobre el Règim del Sòl i d'Ordenació Urbana (Reial Decret 1346/1976 del 9 d'abril), no tant pel fet que així ho estableix la pròpia llei en la seva disposició transitòria primera que deixa un termini de quatre anys per realitzar aquesta adaptació, com la situació real del procés de creixement de la ciutat, que ho reclama amb urgència.

Aquest procés de creixement de la ciutat, tal com es dona ara, ens porta irreversiblement a la suburbialització dels barris o zones peritèriques i a la progressiva degradació del centre manifestant la incapacitat del Pla General d'Ordenació vigent i de la corresponent gestió urbanística per regular el creixement de manera equilibrada, fent compatible la implantació i funcionament de les activitats urbanes i l'equilibri entre els diferents usos del sòl derivat de les funcions urbanes, tot perseverant al nivell que s'escau al marc natural, la imatge de la ciutat com a creació col·lectiva i la qualitat de la vida urbana.

El càlcul del «potencial» del Pla vigent —capacitat d'implantació residencial, industrial, etc. fins esgotar les determinacions del Pla i el sòl, actualment qualificat—, especialment en l'aspecte de la implantació residencial ens mostraria fins a quin punt les determinacions del Pla vigent ens porten a una situació de densificació sense la contrapartida de reserva d'espais per a dotacions, equipaments i sistemes generals (de comunicació, infraestructura, etc.), que garanteixin una acceptable qualitat global de vida pels habitants actuals i potencials de Granollers. Això representa un procés d'acumulació de dèficits i de suburbialització enfront de la col·lectiva ordenada, racional, funcional estètica que havia de representar el procés de creixement.

El planejament ha de respondre a instàncies sociopolítiques i reflectir les aspiracions expressades pels diferents grups socials, tot realitzant l'arbitratge en els conflictes d'interès. Els canvis institucionals i administratius que informen el moment històric actual del país s'hauran de reflectir en els processos de planejament i de gestió urbanística.

Enfront de la planificació feta als anys seixanta amb una qualificació excessiva del sòl a cavall de l'especulació i d'una visió triomfalista del desenvolupament atorgant carta de naturalesa definitiva a clares irregularitats urbanístiques, cal treballar per la consecució d'un Pla General d'Ordenació que estableixi un model de creixement que permeti un desenvolupament industrial i urbà equilibrat tot respectant el medi natural i la imatge de la ciutat com a creació col·lectiva i testimoni cultural (respecte pel patrimoni arquitectònic i urbanístic de valor

La revisió del Pla General d'Ordenació al problema

històric, artístic o cultural) i donant plena satisfacció a la necessitat de serveis i equipaments públics, que els ciutadans del nostre temps reclamen.

En tant que el Pla revisat i adaptat a la Llei del Sòl no sigui una realitat caldrà prendre mesures que no facin inviable l'equilibri i el reequipament social de la ciutat. Aquestes mesures podrien concretar-se a nivell molt general en:

A. — Delimitació estricta del perímetre de sòl urbà a la llum del que assenyalava l'article 78 de la Llei del Sòl (que es transcriu literalment al peu d'aquest escrit) per la concessió de llicències d'edificació (en sòl legal i objectivament urbà la concessió d'una llicència d'edificació està condicionada únicament al compliment de les normes d'edificació corresponent a la zona, segons el Pla General Parcial d'aplicació).

Aquesta delimitació del perímetre del sòl urbà s'haurà de fer amb una visió objectiva i estricta excloent-ne aquells terrenys que no compleixin les condicions necessàries segons la llei, per merèixer la qualificació de sòl urbà (art. 78 abans esmentat).

Cal tenir molt present que dins del pe-

rímetre del sòl urbà els terrenys per a dotacions, equipaments i sistemes generals hauran d'obtenir-se per *expropiació*, mentre que dins de l'àmbit dels Plans Parcialis els terrenys per a equipaments, dotacions i sistemes generals s'obtenen per *cessió obligatòria gratuïta* d'acord amb el que senyala la Llei del Sòl i el Reglament de Planejament d'aquesta Llei recentment apareguda (Reial Decret 2159/1978 del 23 de juny). (Es transcriu al peu d'aquest escrit el que senyala l'esmentat Reglament pel que fa als «Mòduls mínims de reserva per a dotacions en sòl residencial» i que és d'aplicació, com a mínim, a tots els Plans Parcialis residencials no aprovats definitivament i que s'hauran d'adaptar per tant a llurs determinacions.

B. — Establir uns criteris per la revisió i adaptació dels Plans Parcialis no aprovats definitivament al que senyala la Llei del Sòl, en el supòsit que es consideri procedent la inclusió de l'àmbit d'aquests Plans Parcialis o iniciatives d'urbanització dins del sòl *urbanitzable* en fer la revisió del Pla General (El Pla General revisat establirà quin és el sòl urbà, l'*urbanitzable* (programat o no

programat) i el no *urbanitzable*).

Del que s'acaba d'esmentar se'n dedueix la possibilitat real que les administracions locals constitueixen un patrimoni municipal del sòl per la via d'una gestió urbanística eficaç i legalment exigent.

C. — Delimitar els àmbits de Planejament Parcial i/o Especial en funció de la necessitat de resoldre problemes urbanístics concrets com pot ésser per exemple l'ordenació global i detallada del casc antic i centre històric de la població a través de la redacció del corresponent Pla de Reforma Interior que permeti la seva revitalització sense caure en la degradació progressiva de la imatge i el contingut urbà o bé els Plans Especials de Reforma Interior (per reequipament social, sanejament, etc.) que caldrà fer de tal manera que els diferents barris de la ciutat assoleixin el nivell de vida urbana que mereixen, en el sentit que totes les funcions urbanes (residencials, assistencials, socials, culturals, d'esplai, etc.) hi siguin presents en la mesura de les necessitats reals de cada sector de la ciutat.

Vicenç Oliveres

1. — Llei del Sòl, Art. 78

Constituiran el sòl urbà:

- Els terrenys als quals el Pla inclogui en aquesta classe per comptar amb accés rodat, abastament d'aigua, evacuació d'aigües i subministre d'energia elèctrica, o per estar compresos en àrees consolidades per l'edificació almenys en dues tercers parts de la seva superfície en la forma que aquell determini.
- Els que en execució del Pla arribin a disposar dels mateixos elements d'urbanització a què es refereix el paràgraf anterior.

2. — Mòduls mínims de reserva per a dotacions en sòl residencial.

UNITATS D'ESTATGES	SISTEMA ESPAIS LLIURES DE DOMINI I ÚS PÚBLIC		CENTRES DOCENTS			SERVEIS D'INTERÈS PÚBLIC I SOCIAL			PARCAMENT PLACES D'A-	OBSERVACIONS
	Jardins m ² sòl/estatge	Àrees de jugar i esbarjo de nens m ² sòl/est.	Preescolar Guarderia m ² sòl/estatge	E.G.B. m ² sòl/estatge	B.U.P. m ² sòl/estatge	Parc esportiu m ² sòl/estatge	Equipament comercial m ² const./estatge	Equipament social m ² const./estatge	N.º 100 m ² edificació	
Unitat elemental Fins a 250 estatges	15	3		10	4	8	4	6	1	El Pla Parcial proposarà l'ús concret de les reserves per a Centres Docents i per a Serveis d'interès públic i social.
Unitat bàsica Fins a 500 estatges	15	3	2	10				2	1	El Pla Parcial proposarà els usos concrets de la reserva d'interès públic i social.
Unitat integrada Fins a 1000 estatges	15	6	2	10		6	1	3	1	El Pla Parcial proposarà els usos concrets de la reserva de l'equipament social, distingint almenys usos sanitaris i administratius.
Conjunts entre 1000 i 2000 estatges	15	6	2	10		6	2	4	1	El Pla Parcial proposarà els usos concrets de la reserva de l'equipament social, distingint almenys usos sanitaris i administratius.
Conjunts entre 2000 i 5000 estatges	15	6	2	10		8	3	6	1	El Pla Parcial proposarà els usos concrets de la reserva de l'equipament social, distingint almenys usos religiosos, sanitaris, assistencials, administratius, culturals, recreatius, i clubs d'anclians.
Conjunts superiors a 5000 estatges										Es mantindran com a mòduls mínims de reserva de Pla Parcial els assignats a conjunts compresos entre 2000 i 5000 estatges. La reserva de dotacions quan la necessitat sigui generada per superar-se en l'ordenació del Pla Parcial, la xifra de 5000 estatges estarà definida tant en quantitat com en localització en el planejament de classe superior, tenint el caràcter d'equipament propi d'aquest.

La cuina a la tardor

Per a la cuina, no es pot dir que l'estiu sigui millor que la tardor, ja que la naturalesa és pròdiga en matèries diverses, en una i altra època. Sembla cert, però, que les espècies amb les quals comptem a la tardor, són les més adequades a les condicions atmosfèriques pròpies de l'estació.

Quan fa fred, tenim tots necessitat de més calories que no pas quan fa calor. De la mateixa manera que és bó i agradable de nodrir-se amb moltes verdures en forma d'amanides diverses i fruites o aliments lleugers, quan les temperatures són altes, a la tardor i hivern, ens plauen millor els menjars més ben condimentats i forts. Uns llegums cuinats al seu punt, un bon estofat i, per què no?, un bon plat de caça, ens ajudaran a poguer seguir

el treball sense defallir. Encara que avui no sigui problema fer-se amb unes guatlles o perdius en qualsevol època, ja que hi ha granges especialitzades que les pugen amb molta cura, notem però quan s'aixeca la veda i en podem menjar una de debò. Cal recordar aquí allò que recomanen els mestres culinaris francesos del «faisandage». Consisteix en penjar les peces en lloc fresc i no consumir-les fins que cauen per elles mateixes. Això és un pèl exagerat i perillós, ja que per aquesta època de l'any hi ha més d'un francès que hi deixa la pell a causa d'alguna intoxicació. Cal, doncs, guardar la caça alguns dies, sense esperar tant com ells diuen. Una bona maceració també li anirà bé i ajudarà que la seva cocció sigui més fàcil.

Pel que fa referència als mariscs, volem recordar aquella curiositat que diu que no poden ser menjats durant els mesos de maig, juny, juliol i agost, o sigui en aquells que en llur nominació no hi ha cap erra.

A la tardor és també hora de preparar els confitats de cogombres, pebrots, col-i-flor, raïm, etc., de salar i adobar bolets, de fer conserves d'olives de diferents tipus i maneres. No oblidem, tampoc, de preparar el riquíssim codonyat que ens servirà de postre durant l'hivern, bé sigui sol, o bé acompanyat d'un bon formatge.

Si algú té interès en alguna recepta especial, li agrairem que ens ho digui i procurarem complaure'l.

Montserrat Ponsa i Tarrés

Teatre

Des de la recta final del 7.è Cicle de Teatre

Sembla com si d'ençà de l'última representació de M-7 CATALONIA l'interès del públic hagués decaïgut. El públic de fidels comença a ser infidel. Som un públic d'amics i coneguts que ens trobem a tot arreu: al cinema, als concerts, a les exposicions, a l'Europa i si algú no passa de llarg dels mitings —d'aquí ve «passota»— ens trobem inclús als sants-de-barri de la política. Malgrat tot, un problema que, assidus o no, tenim, és que ningú que jo sàpiga, té el do de l'ubiquitat: no podem repicar i anar a processó. Aquí rau, crec, la mini-crisi de públic que experimenta el Cicle en aquests moments.

Per altra banda no crec pas que la causa sigui la qualitat ni la quantitat d'obres ofertes. L'organització, de la qual parlàvem fa ja nou setmanes, ha fet esforços de flaqueza per tal de presentar més coses. Dins del Cicle el programa s'ha acomplert amb rigorosa previsió. A més hi han afegit, de moment, dues obres més: Un *teatre de guerrilla* pel Gat (3-12-78) i *Antaviana* pel collectiu *Dagoll Dagom*. Dins del programa, com dèiem, *Laudamuco Señor de Negures* per Teatre Androido (2-12-78) i *Suite Bufa* de Joan Brossa (8-12-78), llegiu l'autoritzat comentari d'en Manel Clot.

Animem als amics de Cardedeu a continuar treballant. Són agosarats i arribaran lluny. El Gat és el grup més actiu de la nostra comarca.

Laudamuco Señor de Negures és un muntatge del Teatre Androido de Santiago de Compostela. Ha passat una mica desapercebut. L'autor de l'obra és el director del grup i representava el «rol» de *Laudamuco*. El muntatge, ben presentat i amb una impecable interpretació. Hem de remarcar el versàtil registre de l'actor que encarna el rol» de l'inútil servent del poder. La moralitat de l'obra: El poder encara que sigui brut i acabat, corromp absolutament. Ha corromput absolutament encara que ja no tingui a qui manar. El poder és un rei Midas de la brutícia.

Laudamuco és una mostra intel·ligent d'un teatre polític i de vacunació col·lectiva. Sabem que a Galiza ha tingut un notable èxit, i no precisament entre els llepafils del teatre, sinó que s'ha representat en fires i aplecs populars del País Galleg.

L'obra recull de forma equilibrada influències dels «esperpentos» de Valle-Inclán i de l'Escurial de Ghelderode —recordeu aquell Danzon de Exequias que fa anys veïrem al Cicle de Granollers?—.

Tot, però, passat pel colador de la circumstància gallega, no en va un cert «galleguisme» ha portat els símbols del poder.

Un altre muntatge vist ha estat *Antaviana* per *Dagoll Dagom*. Admirem la bona vista que el grup ha tingut en recollir els elements dels seus treballs. *No hablaré en clase*, el seu muntatge anterior, a còpia d'amuntegar tòpics sobre l'escola franquista va lograr un artillugi que funcionava, sobretot per aquell públic que d'una forma crepuscular volia espolsar-se les complicitats i responsabilitats amb un determinat estat de coses, i, és clar, la causa confessable n'era l'escola.

Ara, els elements-base d'*Antaviana*, són uns contes de *Pere Calders*. La bona qualitat dels contes, intel·ligents, irònics i perspicaços, junt amb una música i uns actors ben treballats i conjuntats fan un espectacle emotiu, divertit i digerible. De bell nou els *Dagoll Dagom* han fet diàna. El muntatge és com un mirall. Els que hem seguit el treball del grup i la seva oportunitat, després de l'aspra confessió de *No hablaré en clase* feta durant la transició podem autocontemplar-nos en l'*Antaviana* de la democràcia.

Joan Colomé

GARCIA CUEVAS

JOIER

Llistes de Boda ■ Regals d'Empresa

Santa Anna, 2

Telèfon 870 04 85

Granollers

Callar no és emmudir

A la vida, hi ha silencis i silencis. Silencis obligats, —forçats, imposats— i silencis lliures, —decidits i volguts—.

Hi ha, també, silencis plens, —massa coses per dir, massa viscudes, massa intenses,— i hi ha silencis buids, —quan no es té res per dir, quan no hi ha resposta i, encara molt pitjor, quan no hi ha ni pregunta.

El silenci és una actitud de comunicació, tot un llenguatge. Cal esbrinar-lo, però. Cal interpretar-lo, cal voler-lo llegir i entendre, cal saber-ne. La lectura del

silenci feta sense prejudicis, sense partits presos, feta amb disponibilitat, surti el que surti, el torna transparent i clar. Honestament, el silenci, mai no és tergiversable. Si més no, no s'hi presta tant com la mateixa paraula.

Recordo un silenci viscut, de gairebé tres quarts de durada, on tots parlaven menys la persona motiu i objecte de la reunió i de la conversa.

El seu silenci —intrigant, qüestionador, denúncia i acusació alhora— provocava. Era un desafiament. Era la raó del dèbil.

del vulnerable, de l'atacat. Per això esdevingué un silenci incòmode i insuportable. Tant, que hom intentava d'ofegar-lo amb un xàfec de paraules.

Molts, possiblement més d'una vegada, haureu viscut experiències semblants.

Passats aquells tres quarts, aconseguiren desbloquejar la persona en qüestió. No per res, tots, excepte dos, eren experts en incomunicats. Després de dir-li i de repetir-li, a tort i a dret, «aquí parla tothom i tu no hi dius res, tot i que, ets la persona interessada», «aquí tothom decideix i tu no prens cap decisió», «parla, digues d'una vegada, decideix-te, què penses, què vols, què hi dius», el meu amic trencà el silenci.

Una sola paraula, viva, valenta, vibrant. Esperaven que asentís, que aprovés, que donés el sí. Ben cert, tot d'una trencà el silenci, però per confirmar-lo. Per dir, amb paraules, allò que feia tres quarts que deia i repetia tot callant. Entretant, hi cabia fer suposicions sobre el significat del seu silenci, hi cabia tota mena d'interpretacions i de lectures.

No, ara ja no. El silenci es clar. El seu abast, indiscutible. Tant, que s'acabà, definitivament, tota possibilitat de joc dialèctic.

Tinc per cert que fou més eloqüent el silenci mantingut durant tres quarts, exponent d'una actitud irreductible malgrat tota mena de pressió, que el «no» rotund, sec, definitiu.

No sorprengué ningú, certament. Tothom n'estava convençut, des del començament. Ara, la lluita, ja no tenia sentit. Per això cessà. Aparentment, el silenci, ja no provocava. No calia, doncs, prosseguir l'ofegament del silenci. Mentre el meu amic tornava a callar, els altres emmudien. Encara, avui, resten emmudits. El meu amic, no. Ell ha parlat sempre. Hi ha silencis i silencis. Callar no és, necessàriament, emmudir.

Com el meu amic, jo també prefereixo l'eloqüència i la claredat dels silencis lliures, dels silencis volguts i decidits.

Anècdotes a part, sovint el poble parla tot callant. Caldrà, doncs, una lectura correcta dels silencis lliures del poble, deixant de banda la xerrameca, primer, i l'emudiment, després, dels dialèctics.

Josep Cardús i Grau

GLOSES

Una tarda de futbol

No som pas enemics del futbol, aquesta activitat esportiva que ha esdevingut l'espectacle predilecte de les grans multituds del nostre país, i ens expliquem d'altra banda, l'apassionament que desvetllen els diversos equips entre els seus respectius partidaris, persones d'un entusiasme abassegador quan es tracta de judicar les incidències de qualsevol partit.

El cas és que no hem vist gaires camps de joc i, per tant, volem dir que no ens desvetlla una gaire viva afeció aquest esport, tot i respectant —i potser envejant— la preferència de que és objecte per part dels nostres compatriotes.

Sobretot ens dol, moltes vegades, mostrar la nostra ignorància respecte a les regles del joc, la composició dels equips que hi juguen i el nom dels jugadors, perquè no sabem com ficar cullerada en una conversa sobre aquest tema de tan perenne actualitat.

Ens ve a tomb de recordar, ara, la nostra darrera visita a un camp de futbol, ja fa una pila d'anys.

L'amic que ens convidà a acompanyar-li, tenia dos seients de tribuna i ens en va cedir un, amb la sana intenció de fer-nos passar una bona tarda.

Tanmateix, eren els companys de cada diumenge que comentaven amb el nostre amic les jugades més remarcables. I, de tant en tant, també es dirigien a nosaltres amb el ben intencionat desig de fer-nos participar en la conversa. Nosaltres no trobàvem la manera de prendre-hi part, però, donat llur entusiasme, qui és el valent que els desenganya? Fèiem, doncs, discretament el posat d'entendre llurs comentaris, sense comprometre'ns a donar cap resposta massa concreta. Amaníem el nostre paper de mussols amb un fals somriure de complaença per no descobrir massa la nostra manca d'informació.

La tarda no s'acabava mai, i el nostre neguit creixia a cada minut. Proveu de sostenir una conversa amb un estranger, fent veure que el compreneu, i ja ens direu quin pa s'hi dona, si la cosa dura massa!

A la fi, el partit es va acabar —¡gràcies a Déu!— i quan arribàrem al carrer, vam poder abandonar definitivament aquell lamentable posat d'estaquirots, mantingut durant tota una interminable tarda de futbol.

XIXU

Plaça Perpinyà, 2

antoni
PORTA

sastre

GRANOLLERS

Coral Universitària de Mallorca als Concerts de Marata

Un altre cop, Santa Coloma de Marata registrà el ple absolut. No hi cabíem tots a dins, i varen restar les portes obertes per poguer acollir tanta gent i per poguer respirar una mica els que eren dins del tot. Hi havia gent de tot arreu, i fins i tot vàrem veure-hi en Manuel Cabero, director del Cor Madrigal i en Joan Casals, director del Montserrat.

Abans de començar, els cantaires ens varen fer un precalentament amb base a escales i exercicis curiosos i variats. En Joan Company, el director del grup, ens va advertir que el cor no estava complet, ja que havien tingut baixes per malaltia, i entre ells, els solistes. Per això no podrien interpretar tot el programa.

La gent de les illes començava a cantar a les deu en punt, amb una cançó popular arranjada per Francesc Batle: Sor Tomasseta, a la que seguí el Copeo Matancer, amb uns bonics diàlegs entre homes i dones. Seguiren una ben triada selecció de cants populars mallorquins, d'entre els quals en destacaria «Una dona llarga i prima» amb un arranament sincopat i tallat d'en Baltasar Babiloni.

Les armonitzacions i els jocs de veus

eren molt bells. Malgrat l'absència d'algunes veus importants, la cohesió entre el grup i el director era perfecta. Tots els nivells de veus acurats. No hi havia error de cap classe. Massa.

A la mitja part, degut al cansament i a la manca d'aire, una noia del grup es va desmaiar i el propi director la va portar en braços a l'eixida, sense que la cosa passés a més.

A la segona part, un bellíssim tema: «Lo que diu una cançó» amb uns solos d'una noia i un noi que suplien els malalts, molt ben trets. El de la noia tenia un quelcom de primitiu veritablement encisador. Va seguir «Retorn de la primavera», amb una armonització estremidora, que va arrencar aplaudiments més que intensos. I quan l'esperit ja estava en dansa dins de tots nosaltres, i ens sentíem, com es diu, «transportats», aleshores el presbiteri se'ns omplí d'animalets: Gallines, pollastres, tigres, lleons, cabres, gats, gossos. Era una curiosíssima i joganera cançó en llatí, de l'any 1.500, que parlava dels destins que Noé va donar als animals en sortir de l'Arca. Aquesta cançó acaba així:

...finalment va dir a l'ase i al porc:

—Vosaltres sereu caps i presidents de tots aquells qui s'obstinen a menysprear la música i els músics.

i això ja ho cantaven quan tot just es començava a parlar seriosament de música!

En acabar el concert, ens varen oferir tres cançons de més.

De primer, la bellíssima «Muntanyes del Canigó», que va sorprendre'ns a tots ja que no esperàvem una cançó catalana dins d'un recital de cançons illenques. Després, «La Balanguera», que ja havia estat cantada a la primea part del concert, i en la que tots ens vàrem convertir en cantaires. L'audició va finir amb una repetició, la d'«Una dona llarga i prima» tan espectacular i bonica.

Un altre cop sortíem a mig matí d'un boníssim concert. Un altre cop havíem avançat a molta gent que encara dormia. Però no érem «quatre gats» sinó molta gent que s'estima la música i la respecta.

No hi havia, entre nosaltres, candidats per a ser nomenats «caps i presidents», de segons què.

ARIAN BOTEY

**Sastreria
Camiseria
Confecció**

Masó

GRANOLLERS

Plaça Perpinyà, 3 - Tel. 870 05 95

db

galeria d'art

DIRECCIÓ:
ANTONI BOTEY

Carrer Viñamata, 55 - Telèfon 870 73 52
870 06 86 part.
GRANOLLERS

Una obra d'art és sempre un
obsequi delicat que honora
a qui el fa i complau la sen-
sibilitat de qui el rep.

En les pròximes Festes Nadalen-
ques porti a la llar dels seus
amics una obra artística.
Serveran de vostès per
sempre el millor record.

sala a **CESC**

sala b **CRUAÑAS**

ARTISTES EN PERMANÈNCIA:

Arimany	Garrell	Queralt
Badia	Griera	Rollan
Barnadas	Icart	Sanjuan
Blondina	Lloveras	Serret
Cesc	Llovet	Siches
Cruañas	Meca	Verdaguer
Cuixart	Morato	Vives
Del Bas	Aragonés	Fierro
Font Díaz	Planells	

HORARI: | Matí: 10 a 1 - Tarda, 5 a 9 (excepte dilluns)
| Festius: Matí: 11 a 2 - Tarda: 6 a 9'30

Pintures-Escultures-Dibuixos-Ceràmica-Obra Gràfica-Llibres d'Art

Del 18 al 23 de desembre de 1978

Nadal amb música

**CAIXA D'ESTALVIS
COMARCAL DE MANLLEU**

OFICINES

MANLLEU (Central)
VIC (Sots-central)
TORELLO (Sucursal)
LA GARRIGA (Sucursal)
SANT CELONI (Sucursal)
GRANOLLERS (Sucursal)
SANT QUIRZE DE
BESORA
RODA DE TER
SANT HIPÒLIT DE
VOLTRIEGA
SANTA MARIA DE
CORCO
SANT PERE DE
TORELLO

TONA
AIGUAFREDA
TARADÈU
BALENYA
SANT JULIA DE
VIATORIA
OLOSI
URBANA MANLLEU
URBANA VIC
CALDETES
MASIES DE VOLTRIEGA
(Avinguda)

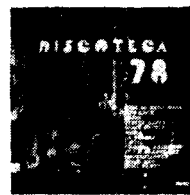
MONTSQUIU
SANTA EULÀLIA DE
BERGÀ
SANTA EULÀLIA DE
RIUPRIMER
SANT BARTOMEU DEL
GRÀ
SEVA
URBANA TORELLO
CENTELLES
FOIGUEROLS
VIC, URBANA
(Capçalera)

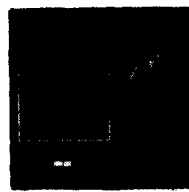
Campuzano - Sanlúcar (Cassette)
Felipe Campuzano
Inquietudes - Las Salinas - Melancolía - La Caleta
(Manolo Sanlúcar)
Barrio de San Miguel - Canto a Huelva - Peineta Cubana - Sabor Marinero - Ahoranza Galdana - Tangos Extremos

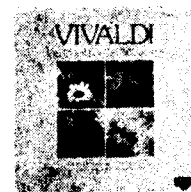
Grandes éxitos del Cine (Disc i Cassette)
Henry Salomon y su orquesta
La guerra de las Galaxias - Encuentro en la tercera fase - Billis - Amos Hall - Grease - Por fin ya es Navidad - Night Fever - The last wave - FM - Saigento Peppers - 2001 Odissea del espacio - New York, New York

Discooteca 78 (Cassette)
Ray - Carl Douglas - Come Saturday Child - G. Thomas - J. Well - Baby Winters - Chasing Rainbows - Walter Rossi - Mote - Enterprise - Rock and roll Party - Un grupo llamado Beta - La Famba - Antonio - Rocio Barblana - (Boisey M) - 'Stylin' Alive (Bonnie Tyler) - It's a Heartache - (Bonnie Tyler) - Aina - (Miguel Bosc) - Moonflower - (Santana)

Selección antológica del cancionero Español Vol. III (Disc i Cassette)
(Manolo Escobar)
Lerele - ¡Ay, Malvalisa! - María Magdalena - La Lira - Trinia - En tierra extraña - Verlena - Chuladería - A tu vera - Mi basco color

Vivaldi (Disc)
Primavera (Allegro - Largo - Allegro) - Verano (Allegro non molto - Adagio - Presto) Otoño (Allegro - Adagio Molto - Allegro) - Invierno (Allegro non troppo - Largo - Allegro)

Messa Mediterrani (Disc i Cassette)
(Sisa - Compañía eléctrica Dharma - Toti Seler)

Éxitos Internacionales (Disc i Cassette)
Mariano (Ennio Morricone) - El niño del agua (Angel) - No digas nada - (Debi) - L'igito - (Brotherhood in Matt) - Necesitas que te quiera (Rumba tres) - Melodia encadenada (Joe Dolan) - Heart song (Gordon Giltrap) - Amor (Enterprise) - Pequeña amante (Braulio) - Automatic lover (Doe D. Jackson) - Spend the night with me (Silver Convention)

Temas infantiles de TV (Disc i Cassette)
Telmuhicos (Manita manita) - El perro de Flanck - La casa de la piedad - Telemuhicos (Simón) - Muy pronto hay que trinar (Enrique) - Espacio 1999 - Mazingher Z - Abeja Maya - El plátano - La gallina Co-Co-ua - Banda sonora de la serie de T.V. «Starky & Hutch» - Orzow

En Pere i el llop (Disc i Cassette)
Primera part - Segona part

Música para la intimidad (Disc i Cassette)
(Fausto Papetti)

Historia de Catalunya amb cançons (Disc i Cassette)
Els avantpassats - El comte Guifré el piós - Catalunya i Aragó - Jaume I - Els almogàvers - El compromís de Casp - L'Emperador Carles V - El tractat dels Pirineus - La guerra de Sucessió - La renaixença literària

BASES:

Des del dia 18 al 23 de Desembre de 1978 la CAIXA D'ESTALVIS COMARCAL DE MANLLEU obsequiarà els seus impositors amb DISCS i MUSICASSETTES dels que hi ha inclosos en aquesta publicació, d'acord amb les condicions següents:

1ª INGRESSOS EN LLIBRETES ORDINÀRIES I COMPTES CORRENTS

Efectuant una imposició mínima de QUATRE MIL PESSETES, es podrà escollir entre:
Un disc "LP" de llarga durada, o un musicassette.

2ª INGRESSOS EN LLIBRETES A PLAÇ

Per cada ingrès que es faci d'acord amb els mínims establerts per a cada classe de plaç, es podrà tenir dret a l'obsequi al qual es refereix la primera condició.

3ª Cada llibreta o compte corrent té dret a un sol disc o musicassette malgrat que es facin diversos ingressos dintre dels dies mencionats.

4ª Si algun dels discs o musicassettes catalogats s'arribessin a acabar, la Caixa es reserva el dret de substituir-los per uns altres.

Sobre Antonioni

A. — Després de realitzar una sèrie de curts entre 1943 i 1950, en *Michelangelo Antonioni* aconsegueix fiar el seu primer llarg en el mateix 1950: «Cronica di un amore» i des del primer moment ja se'l va tenir en compte. I a l'any 1961 ja és considerat un geni, després de realitzar «L'eclisse», tercera part d'una anomenada trilogia formada a més a més per «L'avventura» i «La notte». L'Antonioni és el director de la comunicació en un món ple de gent, és l'enderrocador d'una burgesia posseïdora d'un avorriment que no la deixa anar enlloc, és el director dels personatges perduts enmig d'un pla general buit.

Però el que són les coses! A finals dels seixanta certa crítica arronsa el nas enfront de les pel·lícules que, encara no deu anys abans, havia exaltat. Des d'aquest moment l'Antonioni és un director «pallissa» que transporta l'avorriment dels seus personatges a l'espectador. Espectador que també es perd amb el personatge dins de tant pla general buit del tot. I els altres crítics, per estar «a la page», també diuen que el director de Ferrara és molt dolent.

I certament els films antonionians de la primera època han envellit molt de pressa. Però el quasi menyspreu que han sofert pel·lícules posteriors d'ell com «Blow Up» (1966) o «El reporter» (1974) és totalment desmerescut essent, per exemple, la darrera citada una de les comptades obres mestres fetes en els anys setanta.

Entre aquestes dues pel·lícules s'hi troba «Zabriskie Point» (1969; encara que al 72 va fer un documental sobre a Xina d'escassa difusió).

B. — Hi ha un fet violent i protagonista (assassinat, desaparició) que permet de presentar una sèrie de personatges que més tard esdevenen nous protagonistes en contra d'aquell fet del qual se'n torna a parlar. Aquest és un dels

esquemes més utilitzats per l'Antonioni i del que a «Zabriskie Point» n'aprofita el mínim possible.

No és pas el primer cop que un director europeu roda als Estats Units. Des d'en Renoir fins en Buñuel, passant per en Malle, Lelouch, Chabrol i d'altres (simptomàtic, quasi tots els citats són francesos), tots han realitzat un o diversos films a terres nordamericanes.

Doncs bé, al 69 l'Antonioni se'n va anar als USA i va filmar la visió que ell tenia sobre aquelles terres i tots els nous tipus culturals que han implantat. Lògicament? la visió és desoladora. I s'empara en un recurs fet servir des de sempre pels directors nadius: el viatge/fugida com a redescobriments del propi jo (pot ésser significatiu dir que en el mateix 69, els Hooper i Fonda mitifiquen per sempre més el viatge en «Easy Rider»).

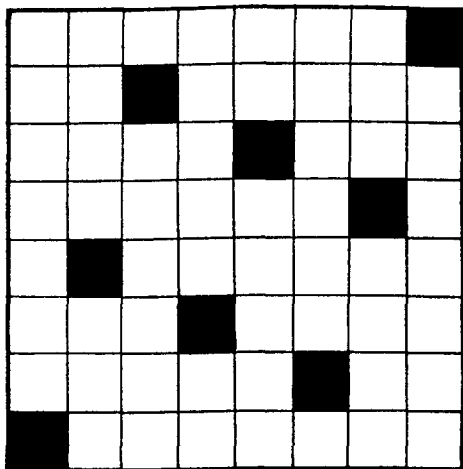
Així com a «Blow Up» l'Antonioni donava suggeriments perquè l'espectador fes el païment, sobta que a «Zabriskie Point» intenti donar-ho tot més o menys mastegat. D'aquesta manera no es comprenen seqüències com la de la Vall de la Mort o de l'esclat dels artificis de la societat consumista, metàfores que donen el pas que, diuen, separa el sublim i el ridícul (l'última que aquest pas és sempre subjectiu).

Amb una visió molt simplificadora d'un món molt més complex, l'Antonioni semblava haver arribat a un cul-de-sac. Amb tot, cinc anys més tard es reeixi i ens deixà bocabadats en la ja citada «El reporter». Per bé del cinema.

Lluís Bauxell

Nota: Hom suposa, però no desitja, que la versió del film que ara es projecta al Principal és la mateixa que es va estrenar a l'estiu del 76 a Barcelona; és a dir, una versió tallada perquè fa més de dos anys que la censura encara existia oficialment. Hom també suposa, però no desitja, que l'estat de la còpia no és el millor que hom voldria.

Mots encruats -2 • Quico

HORIZONTALS

1. Obrer dedicat al maneig i arranjament de les màquines.
2. Partit polític. Repartir les cartes als jugadors.

3. Costum o cerimònia. Ferum.
4. Submarí. U.
5. Nitrogen. Artifici enganyós per a guanyar el joc.
6. Orient. Caixa per a posar-hi un cadàver.
7. Itinerari d'un viatge, pl. Sodl.
8. Relatiu a l'atleta.

VERTICALS

1. Home de mar.
2. Relatiu a la epopeia. Traspua.
3. Cent. Test.
4. Manifestarà alegria. Al revés, article.
5. Negació. Al revés, es troben.
6. De ben endins, fem. Consonant.
7. Al revés, partit polític. Imposà una pena.
8. Colla.

SOLUCIÓ AL NÚM. ANTERIOR

H.: 1. Papalló. — 2. El. Boira. — 3. Títo. Tse. — 4. Reïnar. R. — 5. I. Maneta. — 6. ceB. òsiC. — 7. Opart. Ti. — 8. lHació.

V.: 1. Petricó. — 2. Aliè. Epi. — 3. P. Timbal. — 4. Abona. RL. — 5. Lo. Anota. — 6. Lítres. C. — 7. Ors. Tití. — 8. Aeració.

Agenda

Teatre

Dissabte 16

10,30 nit al Teatre - Envelat

Diumenge 17

Tarda les 7

Woyzeck

pel Grup Celobert

Sardanes

Matí a les 12

Barri Sant Miquel

Cobla Laietana

Cinema

ASTORIA

Doce en el patíbulo

MAJESTIC

Mi bello legionario

Africa Express

MUNDIAL

Hombre objeto

Shaf en Africa

PRINCIPAL

Novecento (1900)

SALA SANT ESTEVE - club infantil

Pacto de honor

Exposicions

Museu de Granollers

Cartells anglesos i nordamericans

Exhibició Peces del Museu

Matí, de 11 a 2 - Tarda, 6,30 a 8,30

Casino-Club de Ritme

Exposició de treballs amb fusta

Matí de 12 a 2 Tarda de 7 a 9

Sala Sant Jordi de la

Caixa d'Estalvis de Catalunya

Granja Llobet, pintures

Matí, de 11 a 2 - Tarda, de 7 a 9

Caixa d'Estalvis de Sabadell

Aquarel·les

Torrabadell

Matí de 12 a 2 Tarda de 7 a 9

A B, Galeria d'Art

Sala A - Cesc, dibuixos i pintures

Sala B - Cruaños, pintures

Matí de 11 a 2 Tarda de 6,30 a 9,30

Sala Caixa Laietana

Exposició de ceràmica

F. Magrans i M. Planas

Horari feiner de 7 a 9

i festiu de 12 a 2 i de 7 a 9

Futbol

Dissabte, 16

8,30 tarda - Veterans }

Granollers - Castellar

Diumenge-A les 10 - Jovenils

Granollers B - La Llagosta

Handbol

Diumenge, 17

Pavelló Municipal

Matí, a les 12,15

Granollers - Michelin

Certifiqui els seus diners a la Caixa de Barcelona

+ Seguretat
+ Benefici
+ Liquiditat
+ Interessos trimestrals
= CERTIFICATS DE DIPÒSIT

Demani informació dels Certificats de Dipòsit a qualsevol de les nostres oficines.

CAIXA D'ESTALVIS I MONT DE PIETAT **DE BARCELONA**

FLORS I VIOLES
JOGUINES

Plaça de les Olles, 10 Telèfon 870 24 13 Granollers

CANAL

CALÇAT INFANTIL I JUVENIL

ANSELM CLAVÉ 46
GRANOLLERS
TELÈFON 8708560

LLIBRES
de Regal
Infantils
Feministes
Ecologistes

LA GRALLA **TÈCNIC**
GRALLA

PAPERERIA
Letraset
Taules Dibuix
Compasos
Caixes de Pintures

Museu, 9 - tel. 8702182 GRANOLLERS St. Jaume, 50 - tel. 8709704

baró S.A.

CONSTRUCCIONS

Ronda Universitat, 7, 2.^{on}

Tel. 318 32 34

barcelona

Josep Umbert, 84

Tel. 870 23 94

granollers

GESTORIA ADMINISTRATIVA

ESCOLA CONDUCTORS

ASSEGURANCES GENERALS

ADMINISTRACIO FINQUES

GARCIA

CARRER GIRONA, 52, 1 - TEL. 870 04 92 - 870 22 11

CARRER A. VIÑAMATA, 3 - TEL. 870 13 79

GRANOLLERS

joguines

jocs educatius - material escolar

scalextric - trens

Anselm Clavé, 32 - Telèfon 870 01 23 - GRANOLLERS

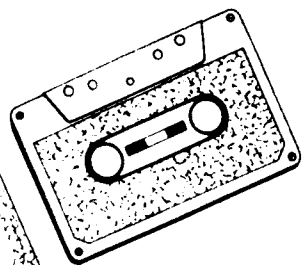
duran

joiers

35 anys creant

les seves joies

EL SEU REGAL DE NADAL JA ÉS A LA... CAIXA DE TOTS

NOMÉS CAL TENIR llibreta d'estalvi amb un saldo superior a 1.000 ptes. i efectuar un ingrés no inferior a 3.000 ptes. durant els dies indicats. Aquells que efectuin l'obertura d'una nova llibreta, l'ingrés mínim serà de 5.000 ptes. Només es tindrà dret a un disc o cassette en la primera imposició que es faci en el transcurs dels dies assenyalats.

TÍTOLS SELECCIONATS

El cant del Poble (Núria Feliu)
Concert Lluís Millet (Orfeó Català)
Recital Victòria dels Àngels
Llegendes de Catalunya
Els millors temes de Comèdies Musicals
Discoteca Star
Selecció cançons Manolo Escobar

CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA

LA
CAIXA
DE TOTS